

tím, že zažalovaný nárok teprve při druhém ústním sporném roku byl uznán.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud zamítl žalobu, již se dovolatel domáhal zaplacení palmárního účtu, proto že dovolatel neměl plné moci k tomu, aby žalované družstvo zastupoval ve sporu, z něhož pochází zažalovaná palmární pohledávka, takže žalobní nárok nelze opřít o smlouvu dle Šu 1002 nebo 1151 obč. zák., a že činnosti dovolatele, který při posledním roku v onom sporu jménem žalovaného družstva uznal žalobní nárok, nebylo za tohoto stavu věci třeba ani k odvrácení hrozící škody a ani nebyla ona činnost žalobcova k prospěchu žalovaného družstva, takže žalobní nárok nemůže býti odvozován ani z předpisů §§ 1036 a 1037 obč. zák. Dovolatel, uplatňuje dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., snaží se pouze dovoditi, že odvolací soud, nemohl-li žalobu opřít o některý z předpisů XXII. a XXX. hlavy obč. zákona, měl použít §§ 6 a 7 obč. zák., ježto by bylo neslušné, zamítnouti nároky žalobce, který pro žalované družstvo a v jeho zájmu pracoval. Ale dovolatel přehlíží, že ani zásad §§ 6 a 7 obč. zák. nelze použít způsobem pro něho příznivým, když v Šu 1035 obč. zák. jasně jest vysloveno, že zásadně nikdo se nemá míchat do cizích záležitostí bez svolení toho, kdo jest pánem oněch záležitostí. Nemohlo býti proto dovolání vyhověno a nerozhodna jest pro spor úvaha, jak by si žalované družstvo počínalo, kdyby byl onen spor proveden býval s úspěchem.

Čís. 4701.

Převzat-li podpisem směnek osobní závazek, nemá zánik směnečného osobního závazku v zápětí zánik obecnoprávního osobního závazku.

Veřejný společník může převzít závazek vůči věřitelům společnosti, přesahující hranici čl. 122 a 146 obch. zák. Závazek jeho zůstává vyrovnáním společnosti nedotknut.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 1825/24.)

Žalující banka byla v obchodním spojení s firmou B. a S. Když o jmění společnosti B. a S. bylo zahájeno řízení vyrovnávací, přihlásila k němu žalující banka pohledávku z obchodního spojení. Oba veřejní společníci Vilém B. a Vilém S. uznali pohledávku a přijali směnky ku krytí úvěru, poskytnutého žalující bankou, vyhověvše dopisu žalující banky ze dne 3. března 1920 příl. čís. E, v němž žalující banka žádala n. zvýšený úvěr 100.000 Kč akcept firmy a na něm »spolupodpisy« obou společníků »ad personam«. Dle vyrovnání soudně schváleného obdržela žalobkyně 30% své pohledávky a domáhala se na Vilému B-ovi a Vilému S-ovi zaplacení zbytku rukou společnou a nerozdílnou. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby. D ů v o d y: Ža-

lování tím, že akceptovali krycí směnky, nejen jménem společnosti B. a S., nýbrž i osobně a připsáním svého soukromého bytu ad personam dle onoho dopisu lit. E, přijali podmínku žadující banky v onom dopisu uvedenou, a proto k solidárnímu zaplacení poskytovaných úvěrů, pokud se týče žalobního požadavku se zavázali nejen jakožto veřejní společníci společnosti (čl. 112 obch. zák.) po dobu v čl. 146 až 149 obch. zák., nýbrž též jakožto osoby soukromé dle ustanovení a po dobu stanovenou občanským zákonem; tyto závazky se nekryjí úplně a v případě exekčního vymáhání též předměty, na něž lze exekuci vésti, dle čl. 119 obch. zák. nemohou být totožné. Účinky vyrovnání fy B. a S. nastaly dle znění Šu 60 (2) vyrovn. ř. jen v příčině závazku žalovaných, jakožto »společníků« firmy a v příčině jmění firmy (§ 31 vyrovn. ř.) v den zahájení vyrovnacího řízení pozůstávajícího; účinky ty nenastaly však v příčině (žalovaných) společníků té firmy a v příčině jejich jmění soukromého, protože ohledně něho nebylo zahájeno vyrovnací řízení ani za trvání společnosti samé, ani současně s vyrovnávacím řízením jejím (§ 61 vyr. ř.) a protože zástupce žalující banky si výslovně vyhradil vůči oběma žalovaným, že proti nim bude z jejich osobního závazku pohledávka vymáhána. Nárok žalobkyně z tohoto závazku žalovaných jakožto osobních spoludlužníků zůstal tedy dle Šu 48 vyrovn. ř. nedotčen vyrovnáním firmy. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání Viléma B-a napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Pokud jde o odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, především odvolatel vytýká, že, když je zjištěno, že podpisem smének převzal osobní závazek, tento závazek tedy z podpisu směnky se odvozuje, propadnutím smének tento jeho směnečný osobní závazek zanikl a zůstal pouze jeho závazek jako veřejného společníka firmy B. a S. Náзор ten nedá se však uhájiti, poněvadž zánik směnečného osobního závazku nemá za následek zánik obecnoprávního osobního závazku, ježto na místě směnečného závazku nastupuje obecnoprávní v témže rozsahu, jaký byl závazek směnečný. Kdyby názor odvolatelův byl správným, musel by zánikem závazku směnečného zaniknouti i jeho závazek jako veřejného společníka. Dále jest zabývatí se otázkou, jaký vliv mělo vyrovnací řízení ohledně jmění firmy B. a S., jejímž veřejným společníkem žalovaný byl, na tento osobní závazek žalovaného. Odvolání hájí názor, že, když žalobkyně přihlásila k vyrovnacímu řízení firmy B. a S. celé své pohledávání, v němž zahrnuta byla i zažalovaná částka, fond, z něhož vyrovnací splátky měly býti kryty a také skutečně i žalobkyní byly zaplacený, skládal se z obchodního jmění firmy B. a S. a z celého soukromého jmění obou společníků a, když žalující hlasovala pro vyrovnání a spokojila se nabízenou kvotou, uznala tím, že celý fond postačí toliko k zaplacení této kvoty, není ve shodě s důvěrou a bezelstností v obchodních stycích, požaduje-li se nyní od společníků další plnění. Při tom dovolává se ustanovení Šu 60 vyrovnacího řádu. Dle tohoto ustanovení prospívají právní účinky narovnání, pokud ve vyrovnání není jinak stanoveno, každému společníku obchodní společnosti, oproti věřitelům společnosti. Žalovaný však přehlíží, že podpisem smének převzal závazek nejen jako společník firmy B. a S., nýbrž zvláště ještě osobně a tím se stal směnečným spoludluž-

níkem firmy B. a S. a že důsledkem toho práva žalobkyně vůči žalovanému z poměru tohoto plynoucí nedoznala změny zahájením vyrovnacího řízení ohledně jmění B. a S. a přihlášením pohledávky žalobkyně k němu, jak plyne z ustanovení Šu 48 vyr. ř. Závazek žalovaného byl dvojí povahy, byl to jeho závazek jako veřejného společníka firmy B. a S. a závazek osobní, soukromý. Tento nemohla žalobkyně v řízení vyrovnacím uplatňovati (čl. 119 obch. zák.), uplatňovala a uplatňovati mohla iedině závazek jeho jako veřejného společníka, vyhradivši si, vymáhati zbytek pohledávky, vyrovnací kvotou nekrytý, na žalovaném, jelikož se také osobně zaručil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně, dovodiv, že dovolatelův závazek má dvojí povahu, jednak jako závazek veřejného společníka firmy B. a S., plynoucí i bez zvláštní úmluvy z předpisu čl. 112 obch. zák., na kterýžto závazek vztahuje se předpis Šu 60 vyr. ř. jednak jako závazek osobní, soukromý («ad personam»), který dle Šu 48 vyr. ř. zůstává vyrovnacím řízením nedotknut. I stačí dovolatele očkázati na správné důvody napadeného rozsudku a k dalším vývodům dovolacím uvádí se pouze toto: Dovolatel dovozuje, že i tento osobní závazek zanikl směnečným promlčením, ježto prý na jeho straně vedle závazku směnečného nebyl též závazek obecnoprávní. Jest ovšem pravda, že někdo může při podpisu směnky na se vzíti výlučně jen abstraktní závazek, jehož zánik průpadem nebo promlčením řídí se dle směnečného řádu. Ale v tomto případě nešlo jen o takovýto čistě skripturní závazek. Zcela výstižně procesní soud ze zjištěných okolností usuzuje, že souhlasnou vůlí stran bylo, by žalovaný vzal na se též závazek jako soukromá osoba dle ustanovení občanského zákoníka a po dobu jím stanovenou. Pro závěr, že úmyslem stran bylo, by žalovaný jen po dobu platnosti směnečného závazku ve směnkách obsaženého (čl. 77 směn. ř.) ručil za úvěrní pohledávku firmy B. a S., a že pro další dobu měl úvěr býti zajištěn jen krycími směnkami onou firmou samotnou podepsanými, není ve zjištění nižších soudů, jimiž je dovolací soud dle Šu 504 c. ř. s. vázán, skutkového podkladu. Totéž platí i o tvrzení dovolatele, že prý podepsal směnku jen bez rozmyslu, tak, jak na něm bylo žádáno, a že prý podepsal směnku jen jako veřejný společník firmy B. a S. a jen k jakémusi sesílení závazku v čl. 112 obch. zák. stanoveného a že vřastně vzhledem k tomuto zákonnému předpisu byl spolupodpis tento zcela zbytečný a beze všeho významu pro věc. Ani z předpisů čl. 274 obch. zák. a Šu 1353 obč. zák. nemůže dovolatel ničeho pro sebe dovozovati, ježto tu jde jen o podpůrná právní pravidla vykládací, v tomto sporu však jest zjištěna jinaká vůle stran. Rovněž správným jest názor nižších soudů, že veřejný společník může zvláštní smlouvou vejíti v závazky vůči věřitelům společnosti, přesahující hranici čl. 122 a 146 obch. zák. a nelze realizaci těchto závazků již v roce 1919 založených, prohlásiti za porušení zásady stejnoměrného uspokojení věřitelů ve vyrovnávacím řízení, které proti firmě B. a S. zahájeno bylo až v roce 1922.